

Arrest

nr. 61 307 van 11 mei 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Irakese nationaliteit te zijn, op 9 mei 2011 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 4 mei 2011 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde datum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van datum waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 10 mei 2011 om 16 uur 00 .

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaten M. OGUMULA en K. NGALULA, die verschijnen voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS-HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 16 november 2010 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in België in.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid verzocht de Italiaanse autoriteiten op 4 januari 2011 om verzoeker over te nemen, gelet op het gestelde in artikel 10.1. van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin II-verordening).

1.3. De Italiaanse autoriteiten stemden in met het overnameverzoek op 21 februari 2011.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid treft op 4 mei 2011 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 *quater*). Deze beslissing, die verzoeker dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing en is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten A. R. S. A. T. (...)

geboren te (...), op (in) (...)

van nationaliteit te zijn : Irak

die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene heeft op 16/11/2010 een asielaanvraag ingediend in België. Bij zijn inschrijving verklaarde betrokkene op 11/11/2010 België te zijn aangekomen. Hij verklaarde eveneens de Irakese nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 18/08/1986.

Tijdens zijn verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken van 16/12/2010 verklaart betrokkene dat hij op 13/09/2010 per vrachtwagen uit Irak is vertrokken en naar Turkije reisde waar hij dezelfde dag aankwam. Hij verklaart dat hij op 02/10/2010 per vrachtwagen naar een onbekende plaats reisde waar hij aankwam op 04/10/2010. Hij verklaart dat hij 25 dagen later per vrachtwagen naar Italië reisde waar hij de volgende dag aankwam. Betrokkene verklaart dat hij 3 dagen later per minibus naar België reisde waar hij arriveerde op 11/11/2010. Betrokkene verklaart dat hij tot Turkije reisde met zijn eigen origineel paspoort die bij de smokkelaar achterbleef. Hij verklaart dat hij van Turkije naar België reisde zonder documenten.

Rekening houdend met de verklaringen van betrokkene werd op 04/01/2011 werd een overnameverzoek op basis van art. 10.1 van de Dublin Verordening aan de Italiaanse autoriteiten verstuurd. De Italiaanse autoriteiten lieten de Belgische autoriteiten op 21/02/2011 weten dat de betrokkene wordt overgenomen. Italië heeft de Conventie van Genève dd. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Conventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De Italiaanse autoriteiten zullen bovendien tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene, zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Verder moet worden vastgesteld dat Italië aan betrokkene de mogelijkheid zal geven om een asielaanvraag in te dienen. De asielaanvraag van betrokkene zal behandeld worden volgens de hoge standaarden die voortvloeien uit het Gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten.

Wanneer aan betrokkene de vraag gesteld waarom hij juist naar België is gekomen om er een asielaanvraag in te dienen, antwoordt betrokkene dat hij hoorde van mensen dat België de mensenrechten respecteert en vluchtelingen helpt en dat de gehandicapten hier beter verzorgd worden. Hij verklaart dat hij vanuit Irak reeds het idee had om in België asiel aan te vragen. Hij verklaart dat in Italië zijn vingerafdrukken werden genomen maar dat hij er geen asiel aanvraag. Het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen komt echter neer op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in zijn Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De Belgische asielinstantie kan onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen. Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België. Een behandeling van de

asielaanvraag op basis van art 7 of 15 is derhalve niet aan de orde. Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand stelt betrokkene dat hij gezondheidsproblemen heeft. Er dient opgemerkt dat betrokkene op 05/02/2011 een eerste aanvraag indiende tot regularisatie op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd onontvankelijk verklaard op 02/03/2011. Een tweede aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd ingediend op 29/03/2011 en deze werd eveneens onontvankelijk verklaard op 06/04/2011. Betrokkene brengt in een bijkomend interview van 07/03/2011 drie medische verslagen aan van 06/12/2010, 25/01/2011 en van 26/01/2011, maar zoals hierboven reeds vermeld werden zijn aanvragen van artikel 9ter ongegrond verklaard. Betrokkene verklaart verder dat hij gehandicapt is en dat zijn been in Irak in 2003 werd geamputeerd. Hij verklaart dat tijdens zijn verblijf in Italië zijn prothese vernield werd door de Italianen. De eventuele zorgen en opvolging zijn beschikbaar en toegankelijk in Italië. Asielzoekers kunnen zich inschrijven in het nationale gezondheidssysteem en kunnen gezondheidszorg verkrijgen aan dezelfde voorwaarden en op dezelfde gronden als Italiaanse onderdanen. Bijgevolg moet worden besloten dat er geen aanleiding is om te stellen dat een overdracht aan de Italiaanse instanties strijdig zou zijn met de Europese richtlijn 2004/83/EG of met artikel 3 van het EVRM.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 10.1 van Verordening (EG) Nr. 343 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten. Hij zal overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten."

2. Over de rechtspleging

2.1. Waar verzoeker aangaande de stukken gevoegd bij zijn verzoekschrift de toepassing vordert van "artikel 39/76, al.2,1^o" van de Vreemdelingenwet dient de Raad op te merken dat verzoeker in huidige geschil waarin de Raad optreedt als annulatierechter conform het gestelde in artikel 39/2, §2, van de Vreemdelingenwet, niet dienstig de toepassing van een wetsartikel kan inroepen dat het contentieux betreft van beroepen die ingediend worden tegen beslissingen van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in asielzaken en waar de Raad optreedt conform het gestelde in artikel 39/2, §1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

2.2. Verzoeker vordert in de aanhef en in fine van het verzoekschrift hem het voordeel van het pro deo te verlenen.

2.3. Artikel 39/68-1, §5, vijfde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) bepaalt het volgende:

"Als met toepassing van artikel 39/82, § 3, eerste lid, de vordering tot schorsing zich uitsluitend beperkt tot een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en indien de vordering tot schorsing niet werd toegestaan, dan is het rolrecht voor deze vordering tot schorsing verschuldigd bij het indienen van een verzoekschrift tot nietigverklaring."

2.4. Zoals blijkt uit voormeld wetsartikel is verzoekers vraag naar het voordeel van de pro deo in het kader van onderhavige procedure voorbarig, aangezien in deze stand van het geding nog geen rolrecht verschuldigd is. Verzoekers vraag wordt slechts actueel wanneer de nietigverklaring van de bestreden beslissing wordt gevorderd.

Er kan derhalve niet ingegaan worden op het in punt 2.2. omschreven verzoek.

3. Het van rechtswege schorsend effect van de ingediende vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. Onderhavige vordering heeft van rechtswege schorsende werking, gelet op de samenlezing van het gestelde in de artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

- Artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terughervingsmaatregel, slechts tot een gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na kennisgeving van de maatregel.”

- Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughervingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen de vijf dagen, zonder dat dit meer dan drie werkdagen mag bedragen, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”;

3.2. Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisneming van een verwijderingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van vijf dagen zonder dat die minder dan drie werkdagen mag bedragen. Deze houdt in dat de verzoekende partij, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging. Na het verstrijken van deze termijn en indien de verzoekende partij binnen die termijn geen beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van deze maatregel heeft ingediend, houdt dit van rechtswege schorsend effect op en is de beslissing opnieuw uitvoerbaar.

3.3. Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, wat in casu het geval is, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

4. Over de voorwaarden van de vordering tot schorsing

4.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

In casu is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering. Ze maakt het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Het uiterst dringend karakter van de ingestelde vordering wordt ook niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

4.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

4.3.1. Conform vaste rechtspraak van de Raad van State dient onder ernstige middelen te worden verstaan, middelen die op het eerste gezicht gelet op de omstandigheden van de zaak ontvankelijk en gegrond kunnen zijn en bijgevolg een vernietiging van de bestreden beslissing laten voorvoelen.

4.3.2. In een eerste middel werpt verzoeker de schending op van artikel 3 EVRM.

Verzoeker betoogt als volgt:

"1. Eerste middel: Schending van artikel 3 EVRM

Volgens artikel 3 van het EVRM "niemand mag worden onderworpen aan filteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen".

Verzoeker volgt, sinds zijn aankomst in België, medische behandeling bij Dr. R. L. (...) en Dr. C. S. (...) in het Sint-Truiden Ziekenhuis.

Er is op heden een medische interventie op 19 mei 2011 gepland (stuk).

Gezien het huidige toestromen van asielzoekers vanuit Libië, Tunesië en andere derde landen naar Italië, zijn de Italiaanse instanties niet in staat de gezondheidszorg van verzoeker te garanderen.

Het gezondheidssysteem in Italië is op heden sterk verzadigd. De schending van mensenrechten in Italië neem toe.

Zo heeft een Duitse rechtbank in haar vonnis dd. 9 november 2010 de verwijdering van een asielzoeker naar Italië in het kader van de Dublin procedure geschorst op grond van de volgende overweging:

"In this decision, although temporary and specific to this case, the Court expresses concerns about the humanitarian situation of asylum seekers in Italy, and especially regarding health and housing, which are not in line with minimum European standards. It argues that there are legitimate doubts about whether Italy "offers reasonable assurances" regarding "fundamental rights of persons having applied for international protection" [2. Vonnis van Verwal Tungsgerecht Darmstadt dd. 9 november 2010] (stuk).

Gezien de vernederende situatie van asielzoekers in Italië, zal de terugleiding van verzoeker naar Italië en vervolgens naar Irak strijdig zijn met artikel 3 EVRM en de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 aangezien de gezondheid van verzoeker in gedrang zou gebracht worden, wat een onmenselijke en vernederende behandeling zou uitmaken.

Verzoeker voegt eraan toe dat de overdracht aan de Italiaanse instanties alwaar zijn prothese werd vernield een onmenselijke en vernederende behandeling zou uitmaken in strijd met artikel 3 van het EVRM."

4.3.2.1. Voor zover verzoeker in zijn ondersteunend betoog verwijst naar de schending van *"Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004"* acht de Raad het middel onontvankelijk aangezien verzoeker nalaat te duiden welk artikel van voormelde Richtlijn geschonden werd door de bestreden beslissing.

4.3.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het

land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

4.3.2.3. Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen, zoals dezen uitgebreid werden toegelicht in het arrest van de algemene vergadering van de Raad nr.56.208 van 17 februari 2011, dat consulteerbaar is op de website van de Raad (www.cce-rvv.be).

4.3.2.4. De vaststelling in de bestreden beslissing *“Wanneer aan betrokkene de vraag gesteld wordt waarom hij juist naar België is gekomen om er een asielaanvraag in te dienen, antwoordt betrokkene dat hij hoorde van mensen dat België de mensenrechten respecteert en vluchtelingen helpt en dat de gehandicapten hier beter verzorgd worden”* vindt steun in het administratief dossier waarin zich een stuk van 7 maart 2011 bevindt met als titel *“extra vraagjes voor Bureau Dublin”* en worden door verzoeker ook niet betwist. Uit verzoekers betoog ter ondersteuning van het eerste middel blijkt dat verzoeker niet zozeer het gegeven dat de Italiaanse autoriteiten verantwoordelijk geacht worden voor de behandeling van zijn asielaanvraag in strijd acht met artikel 3 EVRM doch wel de ondermijning van zijn gezondheid door de terugkeer naar Italië, wat volgens verzoeker een onmenselijke en vernederende behandeling zou uitmaken. Verzoeker poneert stellingen aangaande de toestand van het “gezondheidssysteem” in Italië en inzake de toename van de schending van *“de mensenrechten”* in Italië door de huidige toestroom van asielzoekers vanuit Libië, Tunesië en “andere landen” naar Italië, maar ondersteunt dit enkel met een algemene verwijzing naar een vonnis van een Duitse rechtbank van 9 november 2010, waaruit hij in zijn verzoekschrift één paragraaf citeert en een algemene verwijzing naar het rapport van Artsen zonder Grenzen van januari 2010 dat handelt over de centra voor migranten in Italië, waarvan hij de relevantie voor zijn geval nalaat verder toe te lichten in zijn verzoekschrift. Verzoeker toont hiermee onvoldoende *in concreto* aan dat de toestand van “het gezondheidssysteem” in Italië op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing dermate desastreus is dat de behandeling met betrekking tot zijn geamputeerd been aldaar strijdig zou zijn met artikel 3 EVRM.

4.3.2.5. Uit het verzoekschrift, stuk 3 gevoegd bij het verzoekschrift en de mondelinge verklaringen ter terechtzitting van de raadsman van verzoeker leidt de Raad af dat op 19 mei 2010 een gewone medische interventie is gepland die past binnen een globale behandeling die verzoeker in België geniet voor zijn geamputeerd been. Uit niets blijkt dat het om een dringende medische interventie gaat of een interventie die enkel in België kan plaatsgrijpen. De bestreden beslissing stelt *“De eventuele zorgen en opvolging zijn beschikbaar en toegankelijk in Italië. Asielzoekers kunnen zich inschrijven in het nationale gezondheidssysteem en kunnen gezondheidszorg verkrijgen aan dezelfde voorwaarden en op dezelfde gronden als Italiaanse onderdanen”* en verwijst naar de negatieve beslissingen inzake de aanvragen om verblijfsmachtiging ingediend op grond van artikel 9 *ter* van de Vreemdelingenwet die zich bevinden in het administratief dossier en waaruit blijkt dat verzoeker zijn medische situatie inzake zijn geamputeerd been uiteenzette. Verzoeker brengt hiertegen niets in. Verzoeker toont op geen enkele wijze *in concreto* aan dat “het gezondheidssysteem” in Italië voor zijn medische problematiek van een geamputeerd been, waarbij uit niets blijkt dat dit dringende medische verzorging behoeft die enkel in België kan verstrekt worden, geen soelaas kan bieden of dat de aangeboden zorgen aldaar voor zijn medisch probleem strijdig zijn met artikel 3 EVRM. Artikel 3 van het EVRM verzekert niet het recht op de verderzetting van de kwalitatief meest hoogstaande medische behandeling.

4.3.2.6. Waar verzoeker nog poneert dat zijn prothese vernield werd in Italië en dat er sprake is van een *“vernederende situatie van asielzoekers in Italië”* en poneert dat hij van Italië *“vervolgens naar Irak”* zou worden teruggeleid, dient de Raad op te merken dat dergelijke blote beweringen die dan ook nog niet *in concreto* uitgewerkt worden en die op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt worden, geen schending kunnen aantonen van artikel 3 EVRM.

In casu brengt de verzoekende partij geen enkel element aan dat doet blijken van een gegronde vrees voor foltering en of voor onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Op het eerste gezicht wordt derhalve geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk gemaakt en lijkt geen verdedigbare grief te zijn aangevoerd in de zin van artikel 13 van het EVRM.

Het eerste middel is *prima facie* voor zover ontvankelijk, ongegrond er derhalve niet ernstig.

4.3.3. In wat als een tweede middel kan beschouwd worden werpt verzoeker de schending op van artikel 3.2. van de Dublin-II Verordening.

Verzoeker betoogt als volgt:

"2. Eerste middel

Uit de hierna vermelde gronden dient de Belgische instanties de asielaanvraag van verzoekster te behandelen met toepassing van het soevereiniteitsbeginsel in de zin artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening. De niet toepassing van deze bepaling, terwijl gronden voor handen zijn, zal een schending van het soevereiniteitsbeginsel uitmaken.

i. rechtsregel

Waar een lidstaat een international normen schendt of dreigt te schenden, heeft de verwerende partij de verantwoordelijk de verdere schending van international normen te voorkomen door toepassing van de soevereiniteitsclausule te maken en de asielaanvraag van verzoekster in België te behandelen.

ii. doelstelling van Europese instantie

Uit de preambule van voormeld bepaling leest Uw Raad de doelstelling van de Europese instantie omtrent een gemeenschappelijk Europees asielbeleid:

"De Europese Raad is bij zijn bijzondere bijeenkomst van 15 en 16 oktober 1999 in Tampere overeengekomen te werken aan de instelling van een gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat stoelt op de volledige en niet-restrictieve toepassing van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, aangevuld bij het Protocol van New York van 31 januari 1967, en zo te waarborgen dat niemand naar het land van vervolging wordt teruggestuurd, dus het verbod tot uitzetting of terugleiding te handhaven. Onverminderd de verantwoordelijkheidscriteria die in deze verordening zijn opgenomen; worden de lidstaten, die alle het beginsel van non-refoulement' eerbiedigen, in dit verband beschouwd als veilige landen voor onderdanen voor derde landen".

Volgens artikel 3.2 van de Verordening nr. 343/2003:

"in afwijking van lid 1 kan elke lidstaat een bij hem ingediend asielverzoek van een onderdaan van een derde land behandelen, ook al is Hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht. In dat geval wordt deze lidstaat de verantwoordelijke lidstaat in de zin van deze verordening en neemt hij de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich. In voorkomend geval stelt hij de lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening voorheen verantwoordelijk was, of de lidstaat waar een procedure loopt om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk was, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugname is gericht, daarvan in kennis"

Volgens rechtspraak van Uw Raad:

"kan een lidstaat verplicht zijn toepassing te maken van de faculteit die wordt gebonden door de soevereiniteitsclausule, Deze situatie doet zich voor wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker in het land dat volgens de criteria van de verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag blootgesteld zal worden aan een behandeling die in strijd is met artikel 3 van het EVRM"[6. RvV 29 april 2011, n° 70 035, p. 9].

In zijn vonnis van 09 november 2010 schorst Duitse rechtbank de verwijdering van een asielzoeker naar Italië in het kader van de Dublin procedure opgrond van volgende overwegen;

"In this decision, although temporary and specific to this case, the Court expresses concerns about the humanitarian situation of asylum seekers in Italy, and especially regarding health and housing, which are not in line with minimum European standards. It argues that there are legitimate doubts about whether Italy "offers reasonable assurances" regarding the fundamental rights of persons having applied for international protection"[8. Vonnis van Verwal Tungsgerecht Darmstadt dd. 9 november 2010]

In het rapport van Arts Zonder Grens omtrent de situatie van asielzoekers in Italië leest Uw Raad het volgende;

«Il résulte de l'analyse des données recueillies au cours des visites effectuées au cours de l'hiver 2008 et l'été 2009, une impossibilité d'assurer une gestion adéquate des besoins de ceux qui séjournent dans des structures où qui y sont détenus. Des personnes aux histoires et parcours divers sont détenues pour une période indéterminée a priori, car les expulsions peuvent se produire tout moments. Il semble difficile, dans un tel contexte, d'organiser des interventions d'assistance, de soutien et de protection appropriées,

Pourtant, aucun organisme n'envisage de modifier ses modalités d'organisation en prévision de l'allongement de la période maximale de détention de 2 à 6 mois. Ceci explique les tensions et malaises importants dans ces centres. Les témoignages des personnes retenues, les actes d'automutilation, les recours fréquents aux services de santé, aux sédatifs en sont un signe, de même que les nombreuses révoltes, incendies volontaires, actes de vandalisme, tentatives de suicides, et émeutes. Cette tension, qui semble liée aussi bien à la détention elle-même, qu'au profond sentiment d'injustice ressenti par des personnes privées de liberté alors qu'elles n'ont commis aucun délit, est aggravée par les mauvaises conditions de détention dans des lieux qui ne permettent pas de répondre de façon adéquate aux besoins fondamentaux des personnes tels que la santé, l'assistance légale, sociale et psychologique »⁹ [9. Médecins Sans Frontières janvier 2010 « au-delà du mur Voyage dans les centres pour migrants en Italie janvier 2010].

In casu stelt Uw Raad uit voorgeand vast dat de mensenrechten in Italië systematische worden geschonden.

Uit voorgeand stelt Uw Raad eveneens vast dat op heden zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat verzoeker in Italië blootgesteld zal worden aan een behandeling die in strijd is met artikel 3 van het EVRM

Waar een lidstaat een internationale normen schendt of dreigt te schenden, heeft de verwerende partij de verantwoordelijkheid de verdere schending van internationale normen te voorkomen door toepassing van de soevereiniteitsclausule te maken en de asielaanvraag van verzoekster in België te behandelen.

Dienvolgens schendt de verwerende partij de soevereiniteitsclausule door de niet-toepassing hiervan te willen maken in het licht van:

- (i) een schending van mensenrechten door Italië;*
- (ii) de gezondheidstoestand van verzoeker, en*
- (iii) de geplande medische interventie op 19 mei 2011."*

4.3.3.1. - Artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening bepaalt het volgende:

"In afwijking van lid 1 kan elke lidstaat een bij hem ingediend asielverzoek van een onderdaan van een derde land behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht. In dat geval wordt deze lidstaat de verantwoordelijke lidstaat in de zin van deze verordening en neemt hij de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich. In voorkomend geval stelt hij de lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening voorheen verantwoordelijk was, of de lidstaat waar een procedure loopt om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk was, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugname is gericht, daarvan in kennis."

4.3.3.2. Uit de bewoordingen van artikel 3.2. de Dublin-II-Verordening kan op zich geen verplichting voor een lidstaat afgeleid worden om een asielaanvraag te behandelen, indien op basis van de criteria vervat in deze verordening reeds werd vastgesteld dat een andere lidstaat dient in te staan voor de behandeling van het asielverzoek. Dit gegeven doet evenwel geen afbreuk aan het feit dat een vreemdeling hoe dan ook niet kan teruggestuurd worden naar een land waar hij zal onderworpen worden aan foltering of onmenselijke en vernederende behandelingen of bestraffingen.

De Raad verwijst naar de bespreking van het eerste middel. Verzoeker toont niet *in concreto* aan dat hij bij terugkeer naar Italië zal onderworpen worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen of bestraffingen. Door op algemene wijze te verwijzen naar arresten van de Raad waaruit hij bepaalde passages citeert en door opnieuw te verwijzen naar het hoger vermelde vonnis van 29 november 2010 van een Duitse rechtbank doet verzoeker geen afbreuk aan voormelde vaststelling.

Het tweede middel is *prima facie* niet gegrond en derhalve niet ernstig.

4.3.4. In een derde middel werpt verzoeker de schending op van "*de materiële motiveringsplicht in de zin van de Wet Motivering Bestuurshandelingen*".

Verzoeker betoogt als volgt:

"3. *Derde middel*

Scheiding van de materiële motiveringsplicht in de zin van de Wet Motivering Bestuurshandelingen.

"De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere bestuurshandeling moet worden gedragen door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar moeten zijn, en die daarom, naar aanleiding van het wettigheidsstoezicht, moeten kunnen worden gecontroleerd". De materiële motiveringsplicht houdt met andere woorden in dat er rechtsgeldige motieven moeten zijn.

De formele motiveringsplicht houdt in dat de feitelijke en juridische motieven waarop de beslissing steunt, in de beslissing zelf moeten worden weergegeven. Bovendien moeten de juridische en feitelijke overwegingen afdoende worden gemotiveerd

Volgens vaste rechtspraak:

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen [11. R.v;St., 7 december 2001, nr. 101.624] , Gezaghebbende auteurs zijn van mening dat

Indien de formele motiveringsplicht wordt geschonden, kan dit door het bestuur worden rechtgezet door in een nieuwe beslissing de motieven uitdrukkelijk te vermelden. De beslissing kan bijgevolg worden overgedaan.

Dit is evenwel niet mogelijk indien de beslissing inhoudelijk of materieel niet deugdelijk is gemotiveerd,

In casu, heeft de bestreden beslissing zich beperkt tot enkel standaardoverwegingen die dermate haaks op de materiële motiveringsplicht staat.

Het is duidelijk dat de verwerende partij de bestreden beslissing niet naar recht heeft gemotiveerd en dan ook tot een onredelijk besluit is gekomen.

Verzoeker verloopt de bestreden beslissing en de zeer beperkte argumenten erin aangehaald, waarna verzoeker deze zal weerleggen;

1. *Verwerende partij beweert dat "betrokkene brengt (...) drie medische verslagen aan (...) maar zoals hierboven reeds vermeld werden zijn aanvragen van artikel 9ter ongegrond verklaard"*

Verzoeker heeft de eer hierop te merken dat zijn aanvraag op grond artikel 9ter onontvankelijk werd verklaard en verzoeker de mogelijkheid heeft een nieuwe aanvraag in te dienen.

2. *De bestreden beslissing beweert ten onrecht dat "asielzoekers in Italië kunnen zich inschrijven in het nationale gezondheidssysteem en kunnen gezondheidszorg verkrijgen aan dezelfde voorwaarden en op dezelfde gronden als Italiaanse onderdanen".*

Zoals boven werd vermeld, is het nationale gezondheidssysteem in Italië verzadigd met een slechte gezondheidstoestand van asielzoekers tot gevolg. Asielzoekers hebben niet de mogelijkheid om zich in te schrijven in het nationale gezondheidssysteem. Verzoeker evenmin."

4.3.4.1. *De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).*

4.3.4.2. *De bestreden beslissing bevat prima facie naast de feitelijke overwegingen ook duidelijk de juridische overwegingen waarop ze gesteund is, wat blijkt uit de aanhef en de slotparagraaf van de bestreden beslissing. Verzoeker kan dan ook niet dienstig betogen dat de verwerende partij "de bestreden beslissing niet naar recht heeft gemotiveerd".*

Indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt derhalve *prima facie* niet aangetoond.

4.3.4.3. Waar verzoeker betoogt dat de verwerende partij tot een onredelijk besluit is gekomen, beoogt hij de schending op te werpen van de materiële motiveringsplicht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

4.3.4.4. Het gegeven dat de bestreden beslissing een materiële vergissing bevat door te stellen dat verzoekers' aanvragen om verblijfsmachtiging, ingediend op grond van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet, ongegrond werden verklaard in plaats van onontvankelijk toont geen schending aan van de materiële motiveringsplicht.

4.3.4.5. Met zijn bloot betoog dat het "gezondheidssysteem" in Italië verzadigd is en dat dit een slechte gezondheidstoestand van asielzoekers tot gevolg heeft en dat asielzoekers niet de mogelijkheid hebben om zich in te schrijven in het nationale "gezondheidssysteem", toont verzoeker *prima facie* niet aan dat de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze is getroffen. De Raad verwijst te dezen naar de bespreking van het eerste middel.

Het derde middel is *prima facie* niet gegrond en derhalve niet ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde van het aanbrengen van een ernstig middel is derhalve niet voldaan.

Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf mei tweeduizendenelfdoor:

mevr. M. EKKA,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. S. SOETINCK,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

M. EKKA